

ROBBEDOES DOOR
CHRISTIAN DURIEUX

INTERVIEW
CHRISTIAN DURIEUX
DOOR WOUTER PORTEMAN

“Uitgeverij Dupuis drukte me op het hart dat ik tot op het bot moest gaan met mijn visie.”

De **ROBBEDOES DOOR** van Christian Durieux, gekend van onder meer **EERLIJKE LUI**, **MOBILIS**, **CENTRAL PARK** en **OSCAR**, is er een om te koesteren. De Brusselaar neemt ons mee naar de jaren 1980 en sluit zijn Robbedoes en Kwabbernoot drie dagen en nachten op in een exquis luxehotel. Ze werken er als piccolo's voor een verbannen dictator die daar als enige gast verblijft in afwachting van zijn politiek asiel. De iconische helden vallen beiden als een blok voor de knappe dochter van de Oost-Europese tiran. Maar **PACIFIC PALACE** is veel meer dan een breekbaar liefdesverhaal. De strip is ook een intrigerende polar en een album vol slapstick. Durieux slaagt met vlag en wimpel voor zijn ambitieuze evenwichtsoefening. Voeg daarbij nog uiterst gracieuze tekeningen en dat levert een van de beste al verschenen **ROBBEDOES**-one-shots op. De vier- en vijfsterrenrecensies zijn dan ook schering en inslag. We spraken eind januari met een tevreden Durieux.

Oh ja, heb je **PACIFIC PALACE** nog niet gelezen, stop dan nu meteen met lezen. Dit interview barst immers van de spoilers.

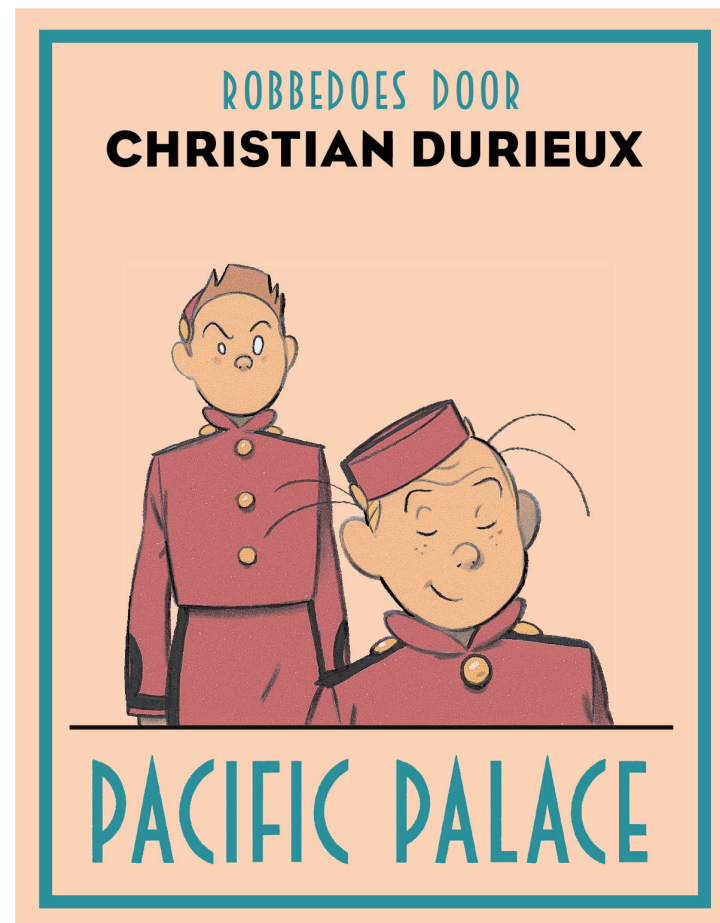

PACIFIC PALACE is een strip die je kan blijven lezen en herlezen. Het verhaal verbergt zoveel subtiliteiten dat ze pas bij een tweede of derde lezing naar boven komen. Was dit zo bedoeld?

DURIEUX: “Je begint onmiddellijk met me een groot compliment te geven. (lacht) Dank je wel. Op zich zijn die lagen niet zo verwonderlijk, want het verhaal maalt al jaren door mijn hoofd. Het kon dus rijpen. Het basisidee had ik meer dan vijftig jaar geleden al neergeschreven. Ik heb onlangs mijn eerste notities uit 1993 teruggevonden, en zelfs daar stond de titel **PACIFIC PALACE** op. De hoofdplot ging toen al over een hotelmedewerker die verliefd wordt op de dochter van een verdreven dictator die zich met zijn familie terugtrekt in een voor de buitenwereld afgesloten hotel. Geregeld voegde ik er een laagje aan toe, maar het lukte me niet om het verhaal evenwichtig te krijgen. Het miste een extra vonk. Pas jaren later vond ik de laatste puzzelstukjes. Mijn hotelgast kon evengoed een hotelpiccolo zijn! En dan kom je natuurlijk uit op Robbedoes in zijn iconisch pakje.”

Ben je dan met dit verhaal naar uitgeverij Dupuis gestapt?

DURIEUX: “Toen mijn frank viel, heb ik het scenario herschreven alsof het een **ROBBEDOES** zou zijn. En Robbedoes

heeft Kwabbernoot nodig om zichzelf te zijn. Dat was het! Voor ik het wist, had ik vijf pagina's geschreven. Ik stapte ermee naar Dupuis, en ze waren onmiddellijk gewonnen voor het idee. Gelukkig!”

PACIFIC PALACE kan je op

verschillende niveaus lezen. Het is natuurlijk een thriller, maar evenzeer een romantisch drama, een actiefilm, een theatershow, en zelfs een slapstickkomedie.

DURIEUX: “Ja, het is inderdaad een mix van dit alles. Ik laat me niet graag vastpinnen op één enkel genre. Je bent

Ik wou echt geen praatstrip maken. Daarbij komt nog dat ik absoluut elke vergelijking met The Shining wou vermijden.

nog een invalshoek vergeten... die van een humoristische musical."

Oh ja! Zo'n Fred Astaire-musical waarin ze meer dansen dan zingen.

DURIEUX: "Inderdaad. Het heeft geen bal met strips te maken, maar ik ben gek op komische musicals en op muzikale komedies. Als ik Kwabbernoot door de gangen van het immense hotel laat rennen en hij zo de bodyguards van de dictator voor de gek houdt, waan ik me echt in zo'n komedie."

Ondanks het feit dat het verhaal zich op één locatie en achter gesloten deuren afspeelt (een huis clos), barst het van de actie.

DURIEUX: "Dat is of om te horen! Voor sommige lezers is het te statisch, maar voor jou dus niet."

Helemaal niet. Het is een huis clos, maar het hotel is zo groot dat de strip meer geworden is dan een claustrofobisch aanvoelende dialoogstrip.

DURIEUX: "Ik wou echt geen praatstrip maken. Daarbij komt nog dat ik absoluut elke vergelijking met THE SHINING wou vermijden. Van zodra je nog maar 'huis clos' en 'hotel' in één zin stopt, denkt iedereen dat je een remake van Stanley Kubricks griezelfilm gaat maken. Dat wou ik niet. Ik heb wel het ritme van de film overgenomen. Ook

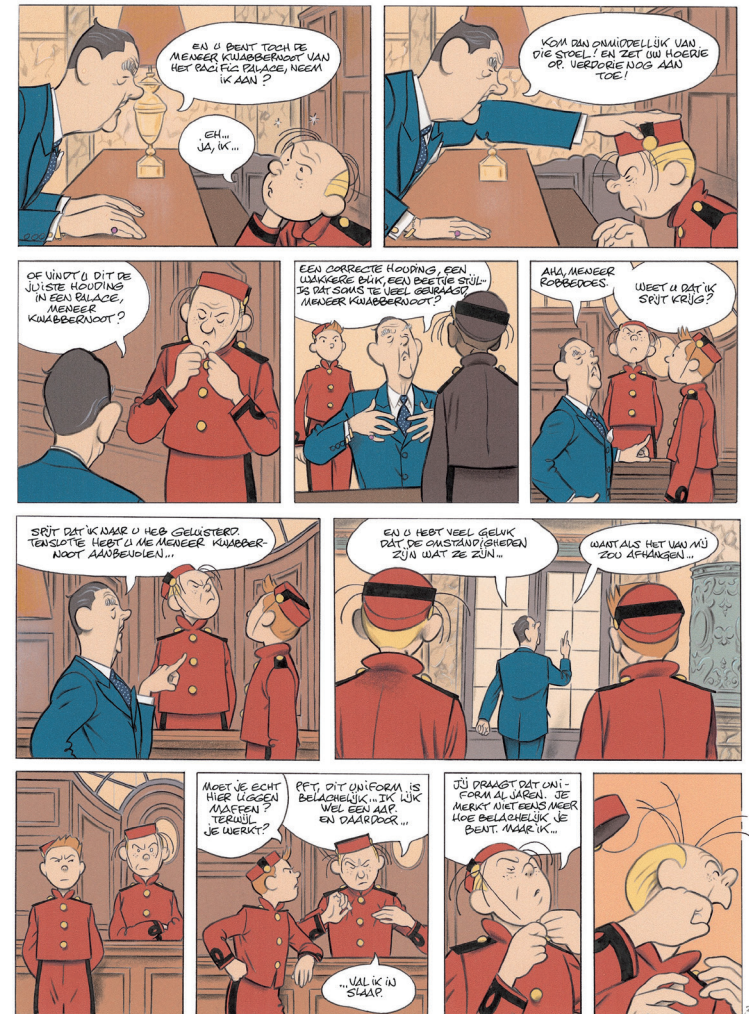
in PACIFIC PALACE begint het rustig en wordt de actie stelselmatig opgebouwd. Mijn personages zijn eerder slachtoffer van die hele opsluiting, en dan wordt het interessant om hun gedrag te volgen. Er zit trouwens een extra huis clos in. Achter bepaalde gesloten deuren in het hotel gebeuren weer zaken die zelfs de hoofdrolspelers niet mogen weten. Zo onderhandelt de Franse regering er in alle geheimhouding hoe ze de situatie met de dictator kunnen ontmijnen. Mijn actiehelden, Robbedoes en Kwabbernoot, zijn dus opgesloten in het hotel, maar dwalen door de gangen van het immense hotel op zoek naar wat er echt gebeurt."

Straf! Het lezen van PACIFIC PALACE was voor mij als het pellen van een ui. Elke schil heeft een eigen thema en hoe dieper je komt, hoe straffer de kern.

DURIEUX: (lacht) "Je hebt toch niet moeten huilen?"

Nee, dat nu ook weer niet. (lacht) De eerste schil is van een stevige politiethriller. Een verdreven dictator vlucht naar een chique hotel in afwachting van politiek asiel. Je dictator, Korda, deed me grafisch echt denken aan de Roemeense ex-president Nicolae Ceaușescu.

DURIEUX: "Ja, ik heb me op hem geba-

seerd. Dat haar, die Balkanlook,... De kiemen voor dit verhaal zijn geschreven in 1993. De val van Ceaușescu en zijn regime was toen amper vier jaar geleden. Heel die periode, van de Berlijnse Muur

tot het omvergooien van die Oost-Europese regimes, raakte me enorm. Ik had nooit gedacht dat dit ooit zou gebeuren. In diezelfde periode had je ook het verhaal van de Haïtiaanse dictator

Jean-Claude Duvallier, beter bekend als Baby Doc, die na een volksoptocht zijn land was ontvlucht. De Verenigde Staten wilden hem geen asiel geven. Uiteindelijk werd hij opgevangen door Frankrijk. Hij leefde toen jarenlang in een riante villa aan het Lac d'Annecy, nabij de Zwitserse Alpen. Baby Doc had wel genoeg geld gestolen van zijn Haïtianen om zijn levensstijl te onderhouden. Maar wat als een dictator, die geen financiële middelen meer zou hebben, zou opgevangen worden door Frankrijk, België of een ander democratisch land? Zou de belastingbetaler dit dan tolereren? En zo had ik weer wat extra pigment in het verhaal. Frankrijk

heeft trouwens iets met dictators. De beruchte Iraanse ayatollah **Khomeini** heeft hier ook ooit gewoond.”

In de ROBBEDOES-avonturen duiken geregeld dictators op. Je hebt Zwendel, Wiebeling in DE DICTATOR EN DE PADDENSTOEL, maar vooral Fourniers Kodo de tiran. Heb je nooit overwogen om een van hen te gebruiken?

DURIEUX: “Ja, toch wel. Maar **Franquin**, Fournier en de anderen hebben hun tirannen altijd iets grotesks gegeven waardoor ze mij net weer te sympathiek overkomen. Ik wou echt iemand zonder enige empathie. Niemand

mocht mijn tiran graag zien. Ik heb wel even getwijfeld of ik Wiebeling zou gebruiken. Hij zou bijvoorbeeld het hoofd van Korda's lijfwachten kunnen spelen. Maar ook Wiebeling leek me te karikaturaal en te sympathiek voor deze rol. De relatie met zijn neef Kwabbernoot zou bovendien alles te complex maken voor een simpele bijrol.”

Even iets dwaas. Welk taaltje spreekt Korda eigenlijk?

DURIEUX: “Ik heb mijn teksten door een soort Roemeense Google-vertaalbank gedraaid, en die woorden wat aangepast waardoor ik een fictief Balkantaaltje kreeg. Ik heb er zelf flink

wat knipoogjes ingestopt die alleen voor mij van belang zijn.”

Ik wist niets van het verhaal toen ik het album voor het eerst las. De eerste pagina's dacht ik zelfs dat het opnieuw een ROBBEDOES zou zijn van rond de Tweede Wereldoorlog. Pas toen ik een oude tv zag, had ik door dat dit verhaal zich situeerde midden jaren 1980. Het decor van de lobby van het plechtstatige Brusselse Hôtel Métropole, het art-nouveauezwembad en de pakjes van de piccolo's maken het zo tijdloos. Was dit lostrekken van de tijd belangrijk?

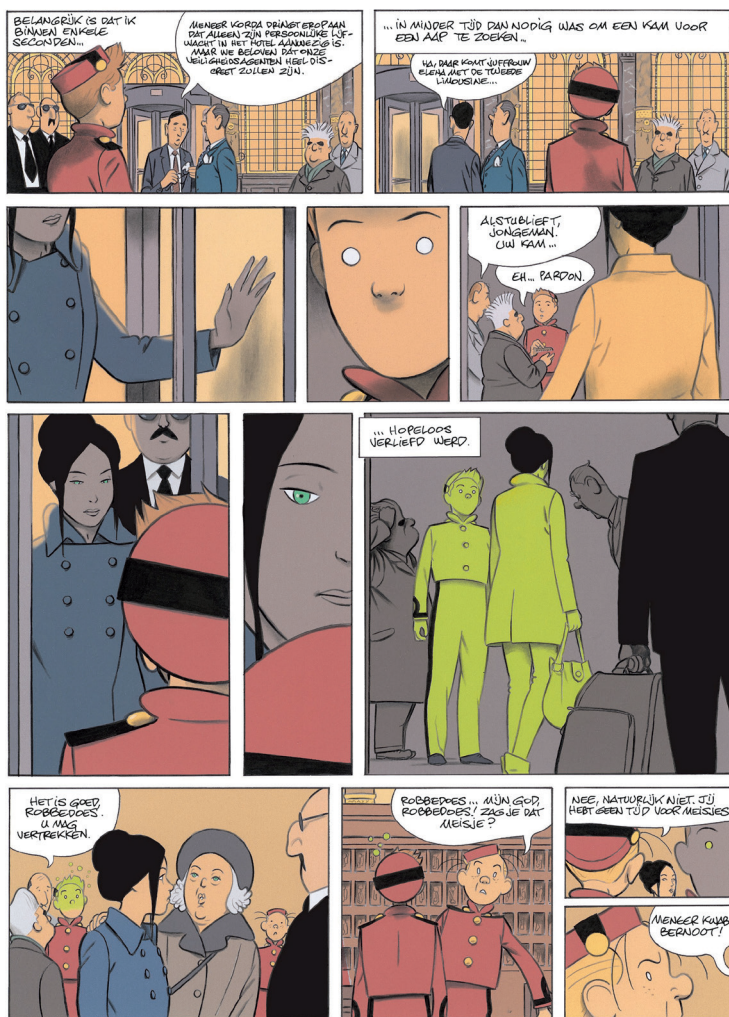
DURIEUX: “Ja toch wel. Het geeft je verhaal wel iets eeuwig. Uiteindelijk was het wel belangrijk om dit verhaal in de jaren 1980 te situeren. Ik wou absoluut dat de personages, die opgesloten zijn in het hotel, geen enkel contact konden hebben met de buitenwereld. Hun enige bron van informatie zijn de tv-uitzendingen van de media die kamperen voor de hotelpoorten. Wifi, smartphones en andere hedendaagse media zouden dit gevoel van isolement alleen maar teniet doen.”

Ik dacht dat dit nog een overblijfsel was van je originele scenario-opzet.

DURIEUX: “Nee, het was gewoon enorm praktisch om het verhaal in de jaren 1980 te situeren.”

“Ik heb wel even getwijfeld of ik Wiebeling zou gebruiken. Hij zou bijvoorbeeld het hoofd van Korda's lijfwachten kunnen spelen. Maar ook Wiebeling leek me te karikaturaal en te sympathiek voor deze rol.

Maar als je het toen had gepubliceerd, ging het hele Big Brother-gevoel veel harder binnenkomen dan nu.

DURIEUX: “Ja, dat wel. Maar dat aspect

is minder belangrijk. Ik wou echt een politieke thriller én een romantisch drama verweven.”

Dat brengt ons naadloos naar

de tweede schil. De stuntelige verliefdheid van de kwajongens Robbedoes en Kwabbernoot op Elena, de dochter van de dictator.

DURIEUX: (lacht) “Ik vind het geweldig dat je hen kwajongens noemt, want dat zijn ze ook op dat moment. Kwabbernoot is een echte puber, maar Robbedoes’ verliefdheid is er een vol melancholie. En dat is een gevoel dat sinds 1938 nog niet is voorgekomen in een ROBBEDOES-verhaal. Hij beseft dat hij een onmogelijke liefde beleeft. Hij weet dat hij dit moment nooit meer zal kunnen herbeleven. En dat is een heel volwassen gevoel voor de mentale tieners die ze eigenlijk zijn.”

Het is liefde op het eerste gezicht voor Robbedoes. Je hebt dit gevoel ongelofelijk knap in beeld gebracht. Bij hun eerste ontmoeting zie je een Robbedoes met wijd opengesperde ogen, zonder pupillen, en als ze elkaar kruisen zijn Elena en Robbedoes in fluo ingekleurd. Een bliksemschicht, maar zo geniaal gedaan! Heb je lang zitten zoeken naar dat effect?

DURIEUX: “Niet echt. Ik had weinig andere opties. Het moest duidelijk zijn. Alle pagina’s zijn rechtstreeks op papier ingekleurd. Ik heb mijn pagina’s eerst in potlood getekend. Vervolgens heb ik die ingescand en

met Photoshop heb ik bepaalde stukken ingevuld zoals bijvoorbeeld het zwaar uitgewerkte behangpapier. Op die scan heb ik me volledig loos laten gaan met potlood en inkt. Het is echt een bizarre ratatouille van technieken geworden.”

Onlangs zag ik een originele pagina uit je jeugdstrip OSCAR. Die is maar een A4 groot. Zijn de originelen van PACIFIC PALACE ook zo klein?

DURIEUX: “Nee, die zijn veel groter. De meeste pagina’s van OSCAR heb ik op A4-formaat getekend, maar sommige dan weer wel groter. Ik wisselde af. Ik teken heel instinctmatig, waardoor ik me goed moet voelen met het papier en de gebruikte technieken.”

MOBILIS, CENTRAL PARK, OSCAR, EERLIJKE LUI, het niet-vertaalde GEISHA en deze ROBBEDOES lijken grafisch nauwelijks op elkaar. Pas je je stijl aan het verhaal aan?

DURIEUX: “Het is dubbel. Ik conformeer mijn stijl aan het verhaal, maar ik wil ook enkel maar verhalen tekenen in een stijl die ik op dat moment wil tekenen. Het klinkt ingewikkeld, maar het is voor mij een soort instinctieve wisselwerking. Als ik een scenario lees, zie ik al onmiddellijk hoe ik het zou willen tekenen. En als ik daar zin in heb, werk ik dat scenario verder uit. Ik wil continu nieuwe dingen uit-

“Kwabbernoot is een echte puber, maar Robbedoes’ verliefdheid is er een vol melancholie. En dat is een gevoel dat sinds 1938 nog niet is voorgekomen in een Robbedoes-verhaal.

Enkele andere reeksen en albums van Christian Durieux, telkens door een andere scenarist.

proberen en mezelf verrassen. Ik verveel me nogal snel.” (lacht)

Je hebt in het verleden met verschillende straffe scenaristen samengewerkt zoals Jean-Pierre Gibrat, Jean Dufaux, Andreas, Denis Lapière, Hervé Bourhis, Luc Dellisse, Jean-Luc Cornette en Christian Perrissin. Maar met allemaal slechts eenmaal...

DURIEUX: (lacht) “Het leven heeft me naar deze eenmalige ontmoetingen geleid, maar ik ga nu wel opnieuw met **Christian Perrissin** samenwerken. Is ons album **GEISHA** eigenlijk al vertaald in het Nederlands? Als er één album een vertaling verdient, is het dat wel. Desnoods vertaal ik het zelf. Mijn Nederlands is nog niet zo roestig. (lacht) Ik had me voorgenomen om mijn eigen scenario’s af te wisselen

met samenwerkingen met scenaristen. Maar mijn masterplan is al om zeep. De volgende drie albums zijn allemaal met een scenarist.”

We hadden het zopas even over hoe u invloeden van THE SHINING wou vermijden, maar de romantische insteek doet me wel denken aan de film TITANIC. Ook daar is men afgesloten van de omgeving, zwelg je in somptueuze decors, heb je een onmogelijk liefde en speelt de natuur een cruciale rol.

DURIEUX: (stil) “Daar heb ik nooit bij stilgestaan. Straf. Inderdaad, ook in die film wordt de liefde belemmerd door het verschil in sociale klasse.”

Nog meer TITANIC. Je opent je verhaal met een scène waarin Kwabbernoot verdrinkt. Plots ziet

hij zeemeerminnen. Op geen enkel moment komen deze terug. Wat was de bedoeling hiervan?

DURIEUX: “Kwabbernoot jaagt in die scène op alles wat hem dreigt te ontsnappen. En daar horen dan ook fantasiewezens zoals zeemeerminnen bij. Op het eind van het verhaal blijft hij jagen op zijn waarheid, maar hij heeft niet door dat hij een fantasie achterna holt. Meer moet je daar niet achter zoeken. (stil) Maar TITANIC, begot.”

Sorry.

DURIEUX: (lacht)

Laten we vlug overgaan naar de volgende schil. De humor! PACIFIC PALACE barst van de humor, maar in tegenstelling tot pakweg je EERLIJKE LUI is het geen intellectuele humor, maar pure

slapstick. Was dat de ideale humor om de sfeer wat te verlichten?

DURIEUX: “Och, ik heb daar niet bij stilgestaan. Ik vind dwaze slapstick altijd grappig. Ik hou daar gewoon van. Het is het ideale tegengewicht voor de romantische kwelling en de zware politieke plot. Het past gewoon. Als het te serieus wordt, lach ik die spanning graag weg. Ik doe dit in het echte leven ook. Is dit een antwoord op je zware vraag? (lacht) Ach, een mens kan niet genoeg lachen.”

Wat ik geweldig vind, is dat je volop speelt met het karakter van Robbedoes en Kwabbernoot. Op de tweede pagina neemt Kwabbernoot de rol van held op zich, en is Robbedoes de opportunistische volger. Wat later is het weer omgekeerd. En zo wisselt het

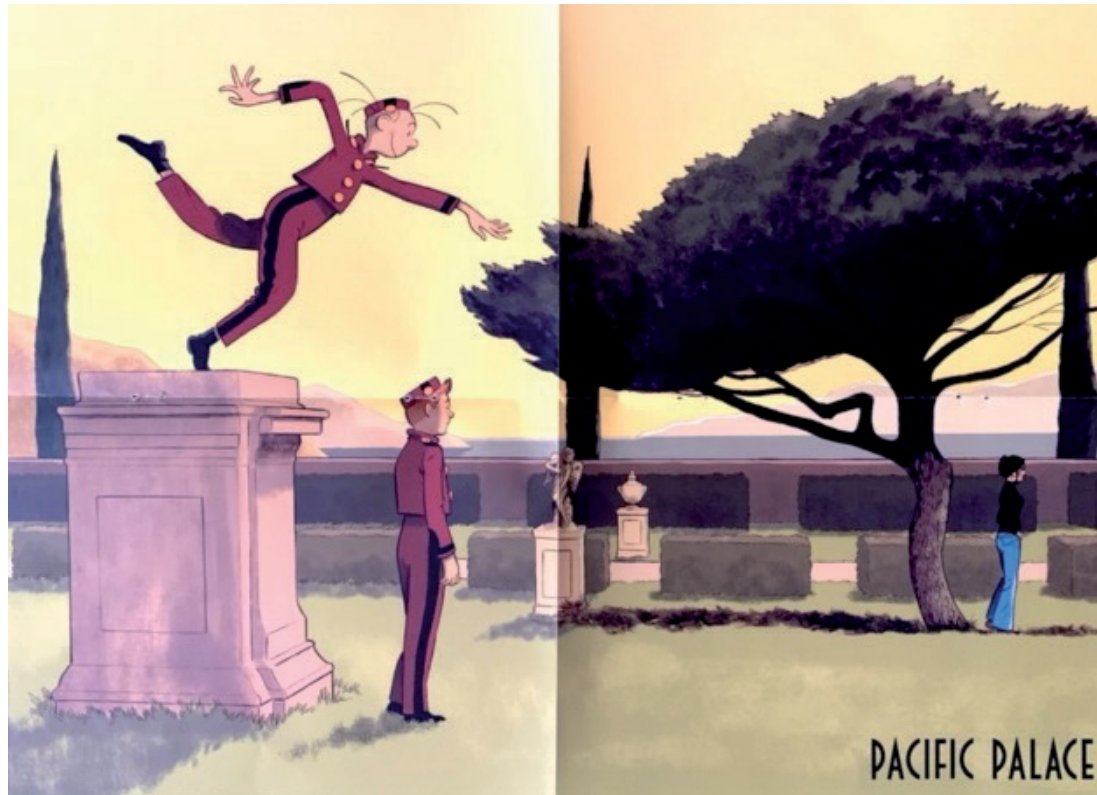
voortdurend. Beiden vullen hun eigen bekende karaktertrekken afwisselend in.

DURIEUX: “Ja! Heel goed gezien!”

Heb je die vrijheid gekregen van de uitgever?

DURIEUX: “Het is eigenlijk automatisch gekomen. Je begint te schrijven en uiteindelijk kom je hierop uit. Eigenlijk is het logisch. Robbedoes en Kwabbernoot zien er allebei hetzelfde uit in hun piccolokostuum. Zo creëer je automatisch een personage met twee gezichten. Ze zijn voortdurend in balans met elkaar. In het begin is Robbedoes helemaal niet de onkreukbare held, maar eerder een laf personage dat zich fysiek en mentaal afzijdig houdt. Kwabbernoot neemt Robbedoes’ rol perfect over. Hij verdeelt wel de moraal, de democratie en

“Ik weet dat ik oprecht en sereen aan mijn Robbedoes heb gewerkt, en ik hoop echt dat ik andere mensen er wel mee raak.

Poster uit SPIROU nummer 4301 van 16 september 2020.

heb me lang de vraag gesteld welke andere personages uit hun rijke geschiedenis ik nodig had in mijn verhaal. Maar het scenario liet me weinig ruimte. Het is een huis clos. We zijn dus beperkt in ruimte én in tijd. Het hele verhaal speelt zich af in drie dagen en drie nachten. Ik moest alle ballast van me afgooien. Ik besef heel goed dat ik hierdoor de tempelbewakers van het grote icoon Robbedoes tegen de schenen heb geschopt, maar het kan me geen bal schelen dat ik hun geïdealiseerd fantasiebeeld van hun held heb onderuitgehaald. Het vrij vel geven aan auteurs is ook het uitgangspunt van de hele collectie ROBBEDOES DOOR... En bevat het resultaat sommige mensen niet, dan is dat maar zo. Ik weet dat ik oprecht en sereen aan mijn ROBBEDOES heb gewerkt, en ik hoop echt dat ik andere mensen er wel mee raak.”

Je hebt zowel voor het weekblad ROBBEDOES als KUIFJE gewerkt...

DURIEUX: “Ik ben dan ook een echte Belg. Ik ben een tweetalige Brusselaar die voor beide stripwerelden heeft gewerkt. Neutraler vind je ze niet...”
(lacht)

... Maar ben je nu eerder een ROBBEDOES- of een KUIFJE-man?

DURIEUX: “Toch wel een KUIFJE-man. De grootsheid van een tekening zit

alle menselijke waarden. En zo gaat dit op en af. Beiden worden ook verliefd op hetzelfde meisje. De jaloezie die dan ontstaat, brengt hun pure vriendschap ook niet in gevaar. Ze zijn echt één.”

Had uitgeverij Dupuis geen probleem met het feit dat u raakte aan de kern van hun karakters?

DURIEUX: “Nee, totaal niet. Ik zat er

zelf mee in. Ik was bang dat ik me strikt aan een soort iconisch draaiboek zou moeten houden, maar ze stelden me onmiddellijk gerust. Het was mijn ROBBEDOES en ze drukten me zelfs op het hart dat ik tot op het bot moest gaan met mijn visie.”

Je ROBBEDOES wordt meestal heel lyrisch onthaald, maar een enkele

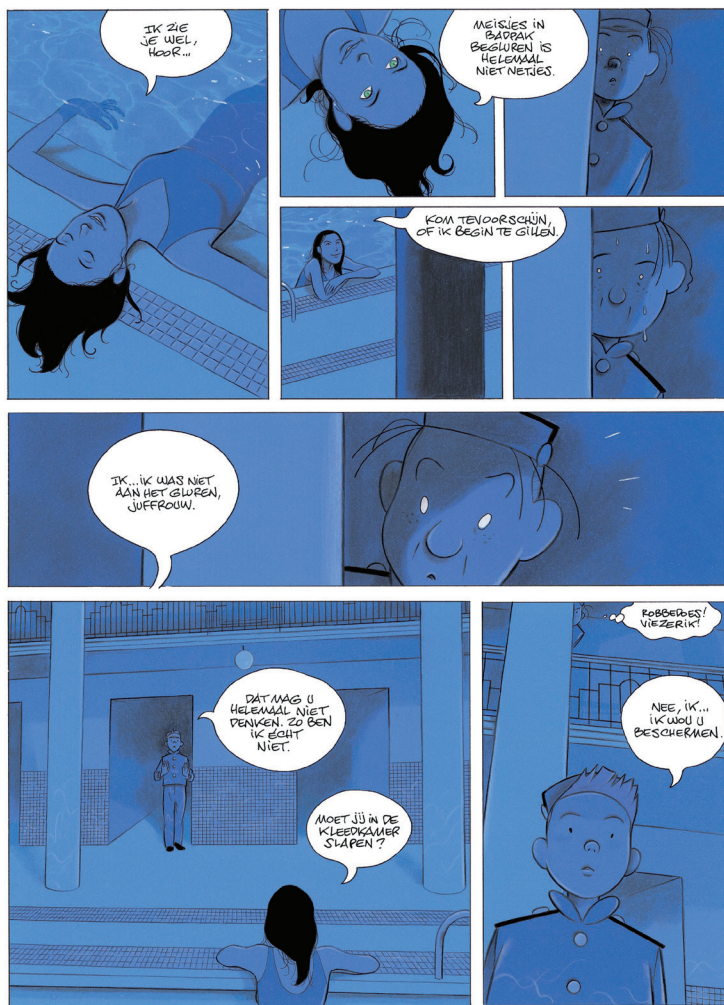
keer toch wel hoofdschuddend. Dit laatste kamp vindt het eigenlijk geen echte ROBBEDOES. Hun hoofdargument is dat op Kwabbernoot na er geen andere personages bij betrokken zijn.

DURIEUX: (lacht) “Wat denk je zelf?”

Voor mij is dit zeker en vast een echte ROBBEDOES. De waarden,

de humor, de spanning,... Alles is er toch? Alleen is het wat anders dan normaal. En wat die nevenpersonages betreft. Je hebt toch IJzerlijm aan de poort, en de Marsupilami doet toch ook mee? Weliswaar als een tapijtje in een hotelkamer, maar toch.

DURIEUX: (bulderlacht) “Ik ben blij dat je dat knipoogje hebt opgemerkt. Ik

voor mij toch in het realisme en de academische opbouw ervan. En dat zie je meer in het werk van **Hergé**. Het weekblad **KUIFJE** kon ook uitpakken met een **Edgar P. Jacobs**,

Hermann, William Vance,... terwijl het in **ROBBEDOES** toch meer grappen en grollen was. Grafisch leun ik meer aan bij de **KUIFJE**-school, maar ik wissel even vlot van kamp. Een **OSCAR**

bijvoorbeeld heb ik heel graag getekend.”

Ik stel die vraag eigenlijk omdat je zelf knipoogt naar DE JUWELEN VAN BIANCA CASTAFIORE door plots een juwelendoos op te laten duiken. Deze KUIFJE-klassieker is ook een huis clos. Had je PACIFIC PALACE kunnen maken met Kuifje en Haddock in de plaats van Robbedoes en Kwabbernoot?

DURIEUX: “Nee, dat nu ook weer niet. Maar het is grappig dat je dit aanhaalt. Toen ik vijf jaar geleden de eerste platen van **PACIFIC PALACE** liet zien aan een bevriende stripwinkelier, zei hij me direct dat dit een remake was van **DE JUWELEN VAN BIANCA CASTAFIORE**. Grafisch waren de tekeningen nog meer in de Klare Lijn dan nu. De inkleuring heeft dit verzacht. Weet je, mijn grootste grafische voorbeeld heeft met zowel **KUIFJE** als **ROBBEDOES** gewerkt, en dat is **Yves Chaland**. Alhoewel... Chaland is meer schatplichtig aan **Jijé** dan **Hergé**. Maar we kijken af. Wat ik wil zeggen is dat ook mijn werk ergens landt in het midden van beide werelden.”

De tekenstijl van je personages is heel uitgepuurd, maar je decors zijn net heel overvloedig gedetailleerd. Zocht je dit contrast op?

DURIEUX: “Nee, dat was niet de be-

doeling. Ik woon al twaalf jaar in Frankrijk, maar ik blijf een Brusselse ket met een voorliefde voor art nouveau. De statige lobby van het **Pacific Palace Hotel** is deze van het Brusselse **Hôtel Métropole**. Het schitterende zwembad is dat van het **Résidence Palace-hotel**, ook al in Brussel. De tuin van het hotel heb ik gepikt uit een geweldige arthousefilm waar ik als jonge kerel mee zweepte, **L'ANNÉE DERNIÈRE À MARIENBAD** van **Alain Resnais**. Ongelofelijk straffe film, maar wel intellectuele moeilijkdoenerij! (*lacht*) Toen **EERLIJKE LUI** vertaald werd in het Kroatisch had ik het geluk om naar Zagreb te mogen reizen. En de gevel van een hotel is die van **Pacific Palace** geworden. Zagreb en Brussel kenden op hetzelfde moment hun art-nouveauperiode. Dit valt niet op. Het heeft dus niets te maken met **THE GRAND BUDAPEST HOTEL**, wat velen denken.”

Toch situeer je je verhaal in Frankrijk. Was dit op vraag van je uitgever?

DURIEUX: “Nee. Ik had voor mijn verhaal een imposant meer en dito bergen nodig, en die zijn niet dik gezaaid in België. Het einde van mijn verhaal had ik al jaren in mijn hoofd. In de herfst van 1992 trad de **Ouvèze** uit haar oevers en zaaide dood en vernieling in het prachtige **Vaison-La-Romaine**. Die

“Toen ik vijf jaar geleden de eerste platen van **Pacific Palace** liet zien aan een bevriende stripwinkelier, zei hij me direct dat dit een remake was van **De Juwelen van Bianca Castafiore**.”

beelden zijn altijd blijven hangen. Ik moest daar iets mee doen.”

Vooraan in het album bedank je uitgebreid een aantal bands die dit album via hun muziek hebben beïnvloed. Het deed me wat denken aan Cozey die in zijn reeks JONATHAN luisteradvies meegaf.

DURIEUX: “Inderdaad. Heb je er iets aan gehad?”

O jawel! Je hebt een fijne smaak. De meeste groepen kende ik al, maar er zaten toch wel wat muzikale ontdekkingen tussen. Van Cocoon bijvoorbeeld had ik nog nooit gehoord. Toen ik die opzocht op Spotify, bleek die Franse band miljoenen hits te hebben een zelfs twee straffe songs geschreven te hebben gebaseerd op PACIFIC PALACE!

DURIEUX: “Muziek is echt een passie voor me. Na een concert van Cocoon gaf ik de zanger, **Mark Dumail**, mijn strip UN ENCHANTEMENT, die ik voor het Louvre heb gemaakt. Zijn muziek inspireerde me toen enorm tijdens het tekenen van het album. Dat ik dat kon doen, is al uitzonderlijk op zich. De andere bands waar ik toen veel naar luisterde, waren **Wu-Tang Clan** en **Nick Cave**. Dat ligt al moeilijker. (lacht) Zo ben ik in contact gekomen met Mark Dumail, en hij verraste me onlangs

Cover van Spirou nummer 4282 van 6 mei 2020.

met die twee songs, gebaseerd op PACIFIC PALACE. Weet je dat Dumail nu een song zit te schrijven voor Cave? Ze maken samen een plaat met de Frans-Iraanse actrice **Golshifteh Farahani** die nog in PATERSON van **Jim Jarmush** heeft gespeeld. De plaat is tweetalig Frans-Engels. En voor de Engelse kant komt dat nummer van Nick Cave eraan. Mark heeft zijn studio hier in Bordeaux, en dat is maar een boog-scheut ver voor me. Ik moet dringend Mark eens bezoeken. (lacht) Dat zou pas echt een droom zijn.

Hé, ik zie op je Facebook-profielfoto dat je een T-shirt van BAD SEEDS draagt. Je bent dus ook een Cave-fan! Weet je dat ik nog Caves **The Birthday Party** heb zien optreden? En dat ik...”

En zo verzandde ons gesprek in heerlijke cafépraat over een andere held die zich steeds heruitvindt, wat op zich weer een perfect einde is voor dit interview. PACIFIC PALACE waardig, een strip stranger than kindness.

PACIFIC PLACE verscheen in maart bij Dupuis in softcover, 80 pagina's, 10,50 euro.

